

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๗/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๓๒/๒๕๖๖

วันที่ ๒๓ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ศาลฎีกา
-

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยวรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” วรรคสอง บัญญัติว่า “ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน” วรรคสาม บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้” วรรคสี่ บัญญัติว่า “มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม” และวรรคห้า บัญญัติว่า “บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรของรัฐย่อมมีสิทธิและเสรีภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดไว้ในกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรม”

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ให้ศาลฎีกามีอำนาจรับฎีกาตามมาตรา ๔๓ ไว้พิจารณาได้ เมื่อเห็นว่าปัญหาตามฎีกานั้นเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย” วรรคสอง บัญญัติว่า “ปัญหาสำคัญตามวรรคหนึ่งให้รวมถึงกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ (๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญขัดกันหรือขัดกับแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกา (๓) คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญซึ่งยังไม่มีแนวคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกามาก่อน (๔) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ขัดกับคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุดของศาลอื่น (๕) เพื่อเป็นการพัฒนาการตีความกฎหมาย (๖) เมื่อจำเลยต้องคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ให้ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (๗) เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้วอาจมีผลเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ (๘) ปัญหาสำคัญอื่นตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลฎีกามีคำสั่งไม่รับฎีกาไว้พิจารณา ให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์เป็นที่สุดตั้งแต่วันที่ได้อ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “ในกรณีที่อัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาของพนักงานอัยการว่ามีเหตุอันควรที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัยให้ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญและให้ศาลฎีการับฎีกา”

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาตามความเห็นของศาลฎีกาว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ ที่บัญญัติให้อัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาของพนักงานอัยการว่ามีเหตุอันควรที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัย ให้ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญและให้ศาลฎีการับฎีกา โดยไม่ต้องแสดงเหตุผลใด ๆ และให้ศาลฎีการับฎีกาของพนักงานอัยการไว้วินิจฉัยแตกต่างจากการรับฎีกาของจำเลย อันเป็นการกำหนดให้ศาลฎีการับฎีกาของพนักงานอัยการโจทก์โดยไม่สามารถใช้ดุลพินิจสั่งเป็นประการอื่นได้ ย่อมทำให้หลักประกันสิทธิในการฎีกาของกลุ่มความระหว่างพนักงานอัยการกับจำเลยได้รับการคุ้มครองที่แตกต่างกัน ไม่เสมอภาคกันในกฎหมาย ไม่ได้ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลด้วยเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคลและขัดต่อหลักความเสมอภาค ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ได้รับการตราขึ้น อันเนื่องมาจากปัญหาการค้ามนุษย์เป็นปัญหาที่กระทบต่อสิทธิมนุษยชน และเป็นอันตรายต่อเสถียรภาพความมั่นคงทางสังคมและการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศ หากปัญหาดังกล่าว

ไม่ได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน นอกจากจะส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ และความมั่นคงของรัฐแล้ว ยังส่งผลกระทบต่ออย่างกว้างขวางทั้งในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศอีกด้วย ดังนั้น เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และคดีความที่เกี่ยวข้องทั้งหลายได้รับการพิจารณาพิพากษาอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ทั้งนี้ ในส่วนของการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ แผนกคดีค้ามนุษย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรวดเร็วและเป็นธรรมในการพิจารณาพิพากษาคดี พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๓ ได้กำหนดให้การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ แผนกคดีค้ามนุษย์ ให้ผู้ฎีกายื่นคำร้องแสดงเหตุที่ศาลฎีกาควรรับฎีกาไว้พิจารณาตามมาตรา ๔๕ พร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์แล้วให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกาดังกล่าวไปยังศาลฎีกา และให้ศาลฎีกาพิจารณาวินิจฉัยคำร้องให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว อันมีลักษณะเป็นการกำหนดให้คู่ความในคดีค้ามนุษย์ซึ่งประสงค์จะฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ต้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกา โดยมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง กำหนดให้ศาลฎีกามีอำนาจรับฎีกาตามมาตรา ๔๓ ไว้พิจารณาได้ เมื่อเห็นว่าปัญหาตามฎีกานั้นเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย อันเป็นการให้อำนาจศาลฎีกาในการใช้ดุลพินิจพิจารณาว่าฎีกาใดเป็นฎีกาที่เป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย อีกทั้งมาตรา ๔๕ วรรคสอง ยังได้กำหนดให้ปัญหาสำคัญให้รวมถึงกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ (๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญขัดกันหรือขัดกับแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกา (๓) คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญซึ่งยังไม่มีแนวคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกามาก่อน (๔) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ขัดกับคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุดของศาลอื่น (๕) เพื่อเป็นการพัฒนาการตีความกฎหมาย (๖) เมื่อจำเลยต้องคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ให้ประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต (๗) เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว อาจมีผลเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ (๘) ปัญหาสำคัญอื่นตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็วและเป็นธรรม สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ดังนั้น การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์อันเป็นการนำคดีขึ้นสู่ศาลฎีกาในคดีค้ามนุษย์ของคู่ความไม่ว่าจะเป็นฝ่ายโจทก์หรือจำเลย จึงย่อมต้องขออนุญาตต่อ

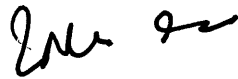
ศาลฎีกาแตกต่างจากการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ในคดีอาญาทั่วไปซึ่งเป็นสิทธิของคู่ความในการนำคดีขึ้นสู่ศาลฎีกาไม่จำเป็นต้องขออนุญาตต่อศาลฎีกาแต่อย่างใด โดยที่ในคดีค้ำมนุษย์ศาลฎีกาจะเป็นผู้พิจารณาโดยใช้ดุลพินิจว่าฎีกาดังกล่าวเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาจำต้องวินิจฉัยหรือไม่ เพื่อให้คดีความที่เกี่ยวข้องทั้งหลายได้รับการพิจารณาพิพากษาอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม แต่ทั้งนี้พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ ได้กำหนดให้กรณีที่อัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาของพนักงานอัยการว่ามีเหตุอันควรที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัย ให้ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญและให้ศาลฎีการับฎีกา อันเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งบัญญัติยกเว้นหลักการขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาของคู่ความในคดีค้ำมนุษย์ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๓ ประกอบมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง เฉพาะกรณีอัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาของพนักงานอัยการว่ามีเหตุอันควรที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัย โดยให้ถือว่าฎีกาดังกล่าวเป็นปัญหาสำคัญและให้ศาลฎีการับฎีกา โดยที่ศาลฎีกาไม่สามารถใช้ดุลพินิจสั่งเป็นประการอื่นได้ ประกอบกับการรับรองดังกล่าวไม่จำเป็นต้องอ้างเหตุแห่งความสำคัญตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสอง จึงเป็นกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวกำหนดให้การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์ของพนักงานอัยการไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๓ ประกอบมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ส่งผลทำให้การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์ของพนักงานอัยการไม่จำเป็นต้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาแต่อย่างใด แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์ของราษฎรซึ่งต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๓ ประกอบมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง อันเป็นการขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกา

เมื่อพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ กำหนดให้ฎีกาของอัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองว่ามีเหตุอันควรที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัย ให้ถือว่าฎีกาดังกล่าวเป็นปัญหาสำคัญและให้ศาลฎีการับฎีกาดังกล่าว โดยที่ศาลฎีกาไม่สามารถใช้ดุลพินิจสั่งเป็นประการอื่นได้ อีกทั้งการรับรองดังกล่าวไม่จำเป็นต้องอ้างเหตุแห่งความสำคัญตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสอง แต่อย่างใด อันมีลักษณะเป็นการกำหนดให้การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์ของพนักงานอัยการแตกต่างจากการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนก

คดีคำมนุษย์ของราษฎรซึ่งต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๓ ประกอบมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง อันเป็นการขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกา โดยในกรณีดังกล่าว ศาลฎีกามีอำนาจในการใช้ดุลพินิจพิจารณาว่าฎีกาใดเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัยหรือไม่ ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แต่ทั้งนี้ พนักงานอัยการย่อมมีสถานะเป็นคู่ความฝ่ายหนึ่งไม่ต่างจากราษฎร การที่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ กำหนดให้การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีคำมนุษย์ของพนักงานอัยการไม่จำเป็นต้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกา ในขณะที่การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีคำมนุษย์ในกรณีของราษฎรต้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกา ย่อมส่งผลทำให้การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีคำมนุษย์อันเป็นการนำคดีขึ้นสู่ศาลฎีกา ในคดีคำมนุษย์ระหว่างพนักงานอัยการกับราษฎรแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญ บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลด้วยเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ขัดต่อหลักความเสมอภาค ไม่เสมอภาคกันในกฎหมาย และไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน และถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ อาจเทียบเคียงได้กับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ ที่กำหนดให้ศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องในคดีอาญาที่ราษฎรเป็นโจทก์ยื่นฟ้อง แตกต่างจากในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องซึ่งศาลไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง ส่งผลทำให้การนำคดีอาญามาฟ้องต่อศาลระหว่างพนักงานอัยการและราษฎรซึ่งเป็นโจทก์มีความแตกต่างกัน แต่ทั้งนี้ ในกรณีของการไต่สวนมูลฟ้องในคดีอาญานั้น บทบัญญัติแห่งกฎหมายเพียงแต่กำหนดให้ศาลไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้องในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้อง เนื่องจากคำฟ้องของพนักงานอัยการย่อมผ่านกระบวนการสืบสวนสอบสวนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ แตกต่างจากคำฟ้องของราษฎรซึ่งไม่ได้มีการสืบสวนสอบสวนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่อย่างใด นอกจากนี้ หากศาลเห็นสมควรให้มีการไต่สวนมูลฟ้องในกรณีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องคดีอาญาต่อศาล ศาลย่อมสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนได้อันเป็นอำนาจในการใช้ดุลพินิจของศาลที่จะมีคำสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องหรือไม่ก็ได้ในกรณีของพนักงานอัยการ กรณีดังกล่าวจึงเป็นกรณีกรณีกับการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีคำมนุษย์ของพนักงานอัยการ ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ ดังนั้น พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีคำมนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ ย่อมส่งผลทำให้หลักประกันสิทธิในการฎีกาของคู่ความในคดีคำมนุษย์ระหว่างพนักงานอัยการกับราษฎรได้รับความคุ้มครองที่แตกต่างกัน ไม่เสมอภาคกันในกฎหมาย ไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน อันมีลักษณะเป็นการ

เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลด้วยเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ซึ่งขัดต่อหลักความเสมอภาค บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตรา ๔๕ วรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม โดยกำหนดค่าบังคับให้คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญมีผลเมื่อพ้นสามร้อยหกสิบวันนับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ